

Arrest

nr. 71 784 van 13 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 21 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 april 2011 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 66 332 van 8 september 2011 waarbij de debatten worden heropend.

Gelet op de beschikking van 10 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Indiase nationaliteit, verklaart dat hij op 5 december 2010 het Rijk is binnengekomen en dient op 6 december 2010 een asielaanvraag in.

Op 25 februari 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21 april 2011 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten –asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten B.J.S. geboren te (...) en van nationaliteit te zijn : India het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/02/2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Op 8 september 2011 oordeelde de algemene vergadering van Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 66 332 dat de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang dient te worden verworpen.

2.2. Bij arrest nr. 66 332 van 8 september 2011 wordt eveneens vastgesteld dat het voorwerp van het beroep uitsluitend het bevel betreft van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 april 2011 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“2.1. Eerste middel

Schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken de motivering van verzoeker welke stelt dat hij in de onmogelijkheid verkeerd om de vereiste documenten voor te leggen niet onderzocht.

Terwijl duidelijk vaststaat dat in dit geval overlegging van identiteitsbewijzen niet noodzakelijk is (Pari. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p.33), evenmin de argumentatie van verzoeker onderzocht waar deze naar de instructie van minister Turtelboom verwees.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding uit artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Dat hieraan niet voldaan is, nu zij deze argumentatie niet ten gronde motiveert.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de voorgelegde stukken niet kunnen worden aanvaard om reden van twijfels omtrent de echtheid van dit stuk en hieruit afleid dat er sprake zou zijn van bedrieglijk handelen.

Dat toch kan worden aangenomen dat zijn identiteit, etnische origine en oorspronkelijke herkomst uit Indië niet ter discussie staan.”

3.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten is onder de vorm van een bijlage 13quinquies en dat zij geen kennis heeft van de door verzoeker aangehaalde argumenten. De verwerende partij wijst erop dat de beslissing genomen is in uitvoering van een gebonden bevoegdheid en dat verzoeker zich ook niet op enige vrijstelling van

overlegging van identiteitsbewijzen kan beroepen. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert heeft de gemachtigde van de staatssecretaris nergens gemotiveerd dat de voorgelegde stukken niet kunnen aanvaard worden om reden van twijfels omtrent de echtheid van dit stuk en hieruit afgeleid dat er sprake zou zijn van bedrieglijk handelen. De verwerende partij verwijst er verder op dat de bestreden beslissing verwijst naar de toepasselijke wets- en reglementaire bepalingen met name naar artikel 75, § 2, artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). In de bestreden beslissing wordt eveneens melding gemaakt van het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat verzoeker zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet met name verzoeker verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, verzoeker is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. De verwerende partij meent dat deze vermeldingen verzoeker toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringverplichting wordt beoogd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus volgens de verwerende partij niet verder te motiveren zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten meer bepaald dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij wijst er in haar nota op dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van de gebonden bevoegdheid en dat verzoeker zich dan ook niet op enige vrijstelling van overlegging van identiteitsbewijzen kan beroepen.

Zoals weergegeven onder punt 2 hierboven heeft de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de exceptie van de verwerende partij waar deze stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een gebonden bevoegdheid zou hebben bij arrest nr. 66 332 van 8 september 2011 verworpen. De Raad stelt echter vast dat artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet duidelijk stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris of van de minister de vreemdeling die niet in het bezit

is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft dus een discretionaire bevoegdheid. De Raad onderzoekt vervolgens enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Dit wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift echter dat hij zich in de onmogelijkheid verkeerde om de vereiste documenten voor te leggen maar dat dit niet werd onderzocht en dat evenmin de argumentatie van verzoeker werd onderzocht waar deze verwees naar de instructie van minister Turtelboom. Verzoeker vervolgt dat in dit geval de overlegging van identiteitsdocumenten niet noodzakelijk is. Verzoeker stelt tenslotte dat de bestreden beslissing niet ten gronde wordt gemotiveerd doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt *“dat de voorgelegde stukken niet kunnen worden aanvaard om reden van twijfels omtrent de echtheid van dit stuk en hieruit afleid dat er sprake zou zijn van bedrieglijk handelen.”*

De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing niet stelt *“dat de voorgelegde stukken niet kunnen worden aanvaard om reden van twijfels omtrent de echtheid van dit stuk en hieruit afleid dat er sprake zou zijn van bedrieglijk handelen.”*, de bestreden beslissing stelt enkel dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum, hetgeen niet door verzoeker in zijn verzoekschrift wordt betwist. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag niet heeft verwezen naar *“de instructie van minister Turtelboom”*, zodat het verwerende partij niet kan verweten worden deze argumentatie die verzoeker niet heeft uiteengezet, niet te hebben beantwoord.

Gelet op het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 25 februari 2011 de beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en verzoeker hiertegen niet in beroep is gegaan, gelet op het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum, hetgeen niet betwist wordt door verzoeker, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om *in casu* een bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker te nemen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

“2.2. Tweede middel

Schending van art. 6 E.V.R.M.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van een enkel advies met betrekking tot twijfels over de echtheid overgaat tot een vermoeden van frauduleus handelen, hetgeen strijdig is met art. 6 E.V.R.M, en het vermoeden van onschuld.

Terwijl zij zelf deze documenten reeds aanvaardde in het verleden ten bewijs van de identiteit van verzoeker. Dat de éézijdige vaststellingen ter zake niet kunnen worden aangenomen, nu verzoeker geen mogelijkheid heeft om hiertegen in beroep te gaan.

Dat de wettelijke voorziene valsheidsprocedures in beginsel steeds op tegenspraak dienen te verlopen, hetgeen in onderhavig dossier duidelijk ontbreekt.

Dat deze bepalingen doorwerken op de Belgische administratieve procedures.”

3.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat er geen sprake is van een vermoeden van frauduleus handelen. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat het Commissariaat-generaal de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Verzoeker betwist deze vaststelling overigens niet.

3.2.3. De Raad stelt vast dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409). Dit artikel geldt enkel in burgerlijke en strafrechtelijke zaken zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Bovendien betreft verzoeker het middel niet op de bestreden beslissing.

Het tweede middel is onontvankelijk.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat als volgt luidt:

"2.3 Derde middel

Schending van artikel art. 3 E.V.R.M.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de verklaring van verzoeker als ongeloofwaardig afdoet, zonder enig concrete onderzoeksmaatregel in het huidige dossier te voeren.

Terwijl overeenkomstig artikel art. 3 E.V.R.M. concreet dient onderzocht of de terugbrenging van verzoeker niet disproportioneel is.

Verzoeker stelt dat hij nog steeds niet kan terugkeren naar Indië gelet op de aldaar blijvend heersende onrust en het het terroriseren van vluchtelingen na hun terugkeer Verzoeker verwijst naar de stukken welke hij heeft voorgelegd bij zijn verzoek tot asiel

Er bestaat een verplichting om een vreemdeling niet te verwijderen naar een land wanneer er gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat hij daar het reële risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Verzoeker verwijst terzake ook naar het arrest van de Raad van State hier kort weergegeven: R.v.St. nr 99.769, 12 oktober 2001 en nr 100.001, 22 oktober 2001.

"De verwijdering van een vreemdeling door een Verdragsluitende Staat kan in voorkomend geval problemen stellen in het kader van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, in het geval van een uitzetting naar het land van oorsprong, daar een werkelijk risico loopt om te mogen onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling. De in dat verband door het genoemde art. 3 verzekerde bescherming is ruimer dan die voorzien door het Internationaal Verdrag van Geneve 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling. Het toepassingsgebied van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet is verschillend van dat van de bepalingen van het Internationaal Verdrag van Geneve. Hieruit volgt dat een omstandigheid, ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en vanuit deze invalshoek verworpen, eventueel de indiening in België kan rechtvaardigen van een aanvraag tot verblijf gesteund op een risico van een eventuele schending van art. 3 E.V. R.M. "

Verzoeker toont aan dat hij persoonlijk, in geval van een verwijdering, een reëel risico loopt om een behandeling te ondergaan die artikel 3 EVRM verbiedt.

Dat de Indische autoriteiten bovendien niet in staat zijn om hiertegen op te treden. Dat hij aldus zal worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met art. 3 EVRM, "

3.3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet aannemelijk maakt. Verzoeker beperkt zich tot vage beweringen zonder deze te staven met enig begin van bewijs. Bovendien kan opgemerkt worden dat uit de beslissing van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker er niet in is geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

3.3.3. Waar verzoeker in zijn derde middel de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient opgemerkt te worden dat verzoeker, om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk

uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoeker volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat hij nog steeds niet kan terugkeren naar India gelet op de aldaar blijvend heersende onrust en het terroriseren van vluchtelingen na hun terugkeer. Verzoeker verwijst naar de stukken die hij heeft voorgelegd bij zijn asielaanvraag.

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de subsidiaire bescherming heeft geweigerd.

Artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoeker opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond. Voor zover verzoeker kritiek levert aangaande de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om een nieuwe beoordeling vraagt, merkt de Raad op dat in de huidige procedure een nieuwe beoordeling betreffende de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet tot zijn bevoegdheid behoort, aangezien de Raad *in casu* in toepassing van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter.

De Raad herhaalt dat verzoeker zich beperkt tot wat hij tijdens zijn asielrelaas reeds aanhaalde, doch niet geloofwaardig werd bevonden, en dat hij hierbij nog steeds geen enkele vorm van bewijs van zijn vrees naar vorenbrengt, of geen enkele verdere uitleg of concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen aanbrengt, noch bewijzen die aantonen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor hem een risico zou inhouden op foltering of onmenselijke behandeling. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel art. 8 E.V.R.M,

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag van verzoeker ten gronde niet onderzocht, hoewel duidelijk buitengewone omstandigheden zijn aangetoond

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt: 'Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en in briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 EVRM dient erop te worden gewezen dat deze verdragsbepaling er op gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg blijkt dat uit artikel 8 EVRM een aantal positieve verplichtingen voor de staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten, is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak.

Het zou echter bijzonder moeilijk zijn voor verzoeker om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)).

Dat hij onder meer hoopte om een arbeidskaart te kunnen verkrijgen via de tijdelijke regularisaties op basis van de nota Turtelboom, zodat hij zou kunnen werken Dat verzoeker aantoont voldoende inspanning te leveren met het oog op integratie en dat zijn aanvraag is gegrond Door de weigering van toekenning van een recht tot legaal verblijf zal een tewerkstelling geen verdere doorgang kunnen vinden."

3.4.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat uit artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat de "inmenging van enig openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel *ter* vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. De verwerende partij wijst erop dat de in artikel 2, 2° van de vreemdelingenwet vereiste documenten tot doel hebben een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Aldus wordt er in dit artikel een doel nagestreefd dat is voorzien als een mogelijke uitzondering op het recht op gezinsleven en privéleven. Artikel 8 van het EVRM staat volgens de verwerende partij een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de vreemdelingenwet dan ook niet in de weg noch kan artikel van het EVRM worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen.

3.4.3. Vooreerst wenst de Raad op te merken dat waar verzoeker aanvoert dat de Dienst Vreemdelingenzaken "de aanvraag van verzoeker ten gronde niet onderzocht, hoewel duidelijk buitengewone omstandigheden zijn aangetoond", en hiermee lijkt aan te geven dat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben ingediend, er uit het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn waaruit zou blijken dat verzoeker dergelijke aanvraag heeft ingediend. Het kan uiteraard niet aan de verwerende partij verweten worden geen onderzoek te hebben gevoerd naar een aanvraag om machtiging tot verblijf waarvan geen gegevens in het administratief dossier terug te vinden zijn. Verzoeker brengt ook in deze stand van de procedure geen elementen bij waaruit een dergelijke aanvraag zou moeten blijken.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker voert aan dat het in zijn land van herkomst bijzonder moeilijk zou zijn een familieleven te leiden. Verzoeker wijst erop dat hij onder meer hoopte om een arbeidskaart te kunnen verkrijgen via een tijdelijke regularisatie op basis van de nota Turtelboom, zodat hij zou kunnen werken. Verzoeker toont aan dat hij voldoende inspanningen levert met het oog op zijn integratie en dat zijn aanvraag gegrond is.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé en/ of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet aantoont in België te beschikken over een familie- en gezinsleven. Ook uit de stukken van het dossier blijkt dat er geen aanleiding is om aan te nemen dat er *in casu* sprake is van een gezinsleven in België. Hij stelt enkel dat het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden. Dit gegeven, waarvan verzoeker geen enkel bewijs bijbrengt, kan uiteraard geen schending van artikel 8 van het EVRM inhouden.

Wat zijn privéleven betreft, toont verzoeker evenmin aan in België te beschikken over een privéleven. Verzoeker stelt enkel dat hij onder meer hoopte om een arbeidskaart te kunnen verkrijgen via een tijdelijke regularisatie op basis van de nota Turtelboom, zodat hij zou kunnen werken. Verzoeker stelt verder dat hij aantoont dat hij voldoende inspanningen levert met het oog op zijn integratie en dat zijn aanvraag gegrond is. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker betreft en dat er uit geen enkel gegeven blijkt dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

Verzoeker toont aldus het bestaan van een gezins- of privéleven in België niet aan zodat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET